

הי ברביס,
צירפתי פה את הסיפורים ששלחתי לגיא לפי הסדר.
אני קורא בהם שוב ועולות לי דמעות בעיניים... למרות זאת, עם כל זה שהסוף
קשה מנשוא יצאה אהבה גדולה שלא תעלם אף פעם.

זה מהרומניאקס אחרי שהוא סיפר לי שכנראה לא יצא מהמחלה... נורא רציתי
לומר לו באופן אישי אבל היו כל הזמן אנשים ועבודה.

גיא צ'וק היקר,
רציתי לומר לך היום בעל פה, אבל לא הספקנו וגם בכתב דברים עוברים
אחרת,
הם מובנים יותר לעומק וניתן לחזור אל המילים ולחדד את הרגשות והכוונה.
תדע לך שאני די בטוח שאתה האדם הכי חזק בעולם.
הרבה הורים של תלמידים שהתאמנו אצלי היו באים ומספרים על עצמם
בגאווה איך הם פעם היו רוכבים טובים והם מבינים במכונאות וכו', בסוף
התבררו כבלבלי מוח.
אבל אתה, באת אז לוינגייט, שמת לי את הילדים, אמרת: תתחיל להתאמן.
אחר כך דיברנו על ענייני אופנועים ואמרת שיש לכם בבית כלים ושאתה גם
יודע מה לעשות איתם... בתכלס, כמו שרוב האנשים סיפרו לי תמיד, אבל
הייתה לי הרגשה שונה איתך, משהו נורא סיקרן אותי, אמרתי לעצמי, זה בן
אדם שמדבר בשפה שלי וכשבאתי אליכם הביתה בפעם הראשונה הבנתי שאתה
משהו אחר מכולם.
כל פעם שאנחנו נפגשים או מדברים זה עושה לי טוב, גם אם זה בשביל לרשום
מק"טים באמצע הלילה ;)

אתה בין האנשים היחידים שכיף לי לראות ולדבר איתם בעולם.
כל כך יפה לראות את השינוי שאתה מחיל על הסביבה ועל היקום, ללא ספק
הצלחת ליצור מציאות ממחשבה ועבודה קשה וזה דבר שרוב האנשים אפילו
לא חולמים עליו.

כיף לי שאנחנו חברים ואני ממש מקווה שתשאר חזק ויצא ממך הסרטן הזה.
אוהב
תומר

זה היה מקצת אחרי 15.8.19

גיאצוק היקר,
לא הפסקתי לחשוב עליך מאז רומניה.
בעיקר אני מקווה שאיכשהו תצא מזה כי אתה לוחם בגוף ובנפש ואין הרבה אנשים כאלה בעולם. רובם מסתובבים במעגלים הקבועים שלהם ומפחדים מהאתגרים והקשיים.

הפסקה קלה, חשבתי כבר כמה פעמים לכתוב אבל לא תמיד אני מרגיש שזה יהיה לך נוח או כיף אז אם זה מפריע, בבקשה אמור לי.

המשך: גם אם לא נצליח, זה עדיין בסדר והמוות הוא חלק מהחיים וצריך לקבל אותו.

אז מה שחשבתי זה להראות לך מצבים שבהם נורא הערכת אתך כי זה כיף לפעמים לשמוע מהצד שדברים שנראים לך מובנים מאליהם משפיעים על אחרים.

אז הסיפור הראשון, אפילו שכבר סיפרתי לך, על איך שבאת ושמת את הילדים בוינגייט.

אני לא הייתי בעניין של ילדים ויסמין הייתה, זה חלק מהטבע שלה, אבל היא לא ידעה את זה עדיין.

המודל החברתי של שנינו די גרוע, לא התאמנו למסגרות אף פעם, לא קיבלו אותנו והבינו אותנו בשום מקום, עד שהתחלנו באמת לחיות כמו שרצינו בלי מסגרות שמגדירות אותך כבעייתי או סוגרות לך את החיים מכל מיני כיוונים, מאז באמת החיים קיבלו מסלול אחר וטוב יותר.

אז מה אתה וברביס קשורים?

ככל שהתקרבותי אליכם ראיתי מודל יפה ומהמם של משפחה אוהבת ומקבלת שהילדים מדהימים ויודעים לעבוד קשה ושאפשר גם לאהוב ולהיות משמעותיים אם לא מתראים כל יום כל היום.

התחלתי באמת לחשוב שיכול להיות נחמד שנביא ילד לעולם ונגדל אותו באהבה וקבלה בלי סוף וזה באמת נראה שיהיה ככה כי יצא לנו חמוס מהמם וחמוד שאני מוכן לעשות הכל בשבילו.

אז זה הדבר הראשון ותודה רבה עליו. מקווה שתרצה לשמוע עוד ושזה עושה לך טוב.

תומר

גיא ענה לי על זה :
מת עלייך...לא מס שפתיים :)

זה מה 16.8
גיאצ'וק שבת שלום.
אנחנו רוצים לבוא לבקר אבל גם לא להכביד אז תחזיק עוד כמה ימים בבקשה.
סיפור מספר 2 :
ידע.

כמות הידע שניתן להכניס למוח לדעתי היא אינסופית ורק מוגבלת בזמן. עם זאת, רוב בני האדם בתרבות המערבית מנסים להתמקד בנושא אחד ולהיחשב למומחים.

בעבר התאמנתי בקונג פו שמאוד מפתח את המחשבה הכוללת לגבי איך להתייחס לחיים.

אם תדע להתאמן נכון עם הגוף, להטמיע טכניקות חדשות ולשנות את עצמך ברגע כדי להסתגל לסביבה חדשה, זה ישפיע על כל דבר שתעשה בחיים.

בשנת 2005 לאחר שהשתחררתי מצה"ל נסעתי למחנה אימונים בהונג קונג, זו הייתה הפעם הראשונה שנסעתי לחו"ל למעט ביקורים בלבנון ☺ אז לא הייתה

לי פרספקטיבה לגבי תרבויות שונות בעולם חוץ מערבים, אבל בהחלט ידעתי שהסינים רואים את הדברים אחרת לגמרי.

החומר הרבה פחות משמעותי מהרוח ואתה יכול לראות אנשים עם יחסית הרבה כסף שגרים בבתיים מאוד פשוטים אך עם זאת מאורגנים להפליא. טלוויזיה קטנה שיושבת על שולחן קטן לא פחות ומסביב ספרים, מסמכים וכל מה שנדרש לסדר היום. זה מרכז החדר והבית וכל שאר המקום משמש לאחסון, מטבח וחדרי שינה מאוד קטנים.

מחנה האימונים התקיים בבית של המאסטר ובחלק מעיסוקיו היה גם מטפל ברפואה סינית, כך שכשלא התאמנו, הגיעו מטופלים וחבריהם וחיכו במקום לתורם.

אחד החברים ראה שאני מנגן בגיטרה וביקש שאלמד אותו. אמרתי לו שאשמח ושיביא למחרת גיטרה. הוא הגיע למחרת עם גיטרה ועמודים מספר לימוד שהוציא מהאינטרנט, ישבנו כחצי שעה והוא נשאר להתאמן על הדברים שלימדתי אותו במשך 8 שעות. עד כאן זה נשמע די סטנדרטי, רק שאני הייתי בן 23 והוא היה בן 80 בערך.

ידע יכול להרשים עד גבול מסויים, ברגע שאתה מבין שהאדם שמולך יודע על מה הוא מדבר זה רלוונטי מאוד לנושא ספציפי.

מה שמרשים עד אינסוף הוא היכולת ללמוד ולהבין דברים חדשים שמסקרנים אותך. הדבר הראשון שאני זוכר שלימדתי את עצמי הוא לשאול כשאני לא יודע ולנסות לשאול את השאלות שיעזרו לי להבין בפעם הבאה בעצמי את הדרך לפתרון ולא להסתמך על הידע שכבר יש לי.

זה עשה לי הרבה צרות בבית הספר כשרוב המורים איבדו את הסבלנות אלי כשניסיתי להבין את הדברים מעבר לאקסיומה ולחומר הקבוע. כעת כשאני מכיר את יסמין ואת מערכת החינוך, אני מבין שיש מורים שפשוט לא יודעים את הבסיס לידע ולכן לא רצו לענות לי.

אספר לך משהו שלא סיפרתי כמעט לאף אחד, בגיל 13 עשו לי אבחון, אבל אחד כזה רציני שעושים במשך כמה ימים אצל פסיכולוגית עם די הרבה מבחנים. הסיבה לאבחון הייתה ירידה שלי בציונים והרבה הפרעות בכיתה שנבעו בתכלס משעמום. משום מה לא חלקו איתי את התוצאות באופן אישי

אלא רק סיפרו להורי, אבל בגלל האבחון רצו להכניס אותי לשיעורים בכיתה ט' כשהייתי רק בז'. ידעתי שזה לא יעזור והשיטה של בתי הספר משעממת אותי ואני חייב גירויים אחרים כדי ללמוד ולדעת. בכיתה יא' כבר עזבתי לגמרי את מערכת החינוך והתחלתי לעבוד בחלוקת עיתונים ושליחויות כדי לממן לעצמי אופנוע.

גיאצ'וק, אתה לדעתי מנצח פה את שני העולמות. סיפרת לי שלמדת באוניברסיטה פיזיקה ועם זאת ראיתי שאתה יכול ויודע ללמוד דברים לעומק כדי להצליח לחבר אותם לכל מה שתעשה.

שמחתי תמיד לחלוק איתך ממעט הידע שלי ובכל פעם נתת לי השראה לחקור ולנסות לחשוב על תהליכים ודברים חדשים. למשל הערב שעשינו אצלכם במחסן עם כל הילדים ורשמנו איך מחליפים בוכנה בשתי פעימות. אני תמיד שמח לחלוק מהידע שלי, אבל לא עם מי שלא מעריך או מסוגל להבין לעומק.

איתך תמיד זה הרגיש לי כזכות גדולה לדבר ולחלוק ידע. אני לא חושב שיש עוד מישהו (יש מישהו וזו יסמין) שאי פעם הרגשתי ממנו כזה רצון להבין ולדעת דברים.

מקווה שאני לא מאריך מדי ושכיף לך לקרוא כי יש לי עוד כמה נושאים.

תומר 😊

זה מה 17.8 לא בטוח שהספיק לקרוא אותו :

גיאצ'וק ערב טוב!
סיפור מספר 3:
מרוצים.

אני לא יודע להסביר את זה, אבל מרוצים זה הדבר שהכי כיף לי בחיים ובעולם. זה פשוט מוציא ממני את כל מה שיש לי, מכל הבחינות, פיזית,

מנטלית ופיננסית 😊

התחלתי ברצינות נורא מאוחר, בגיל 22 אחרי הצבא.

רכבתי על אופניים כשהייתי בן 16 ונורא רציתי להתחרות אבל אבא שלי אמר לי בשביל מה לך, אתה גם ככה לא תצליח ☐♂☐

ניסיתי למצוא את הדרך אבל היה לי קשה בלי תמיכה מהבית... התחלתי לרכב בגיל 18 כשעבדתי בשליחויות ופרנסתי את עצמי. ההורים שלי לא התנגדו לרעיון האופנועים אבל לא תמכו גם. אחר כך המצב השתנה לטובה בעיקר כי כולם התבגרו ויצאתי מהבית.

המרוץ הראשון והשני היו ב-2002 כשעדיין הייתי בצבא. ניסיתי גם לפני הצבא אבל לא סיימתי את הקפות ההיכרות. 🙄

למרוצים הגעתי ברכיבה מהבית 😊

הראשון היה בכרמי יוסף, היה לי באותו הזמן האסקי שוודי שנת 1989 250 שתי פעימות.

באמצע המרוץ עף לי המשתיק והיה רעש גיהנום... אבל לקחתי מקום שלישי במתחילים אז היה נחמד. בדרך הביתה נתפסו לי כל השרירים בגוף ואפילו הציפורניים כאבו לי.

השני היה קצת יותר קשה כי חזרתי הביתה אחרי שבוע של מבצעים ועבודה על הטנקים ☐

הוא גם היה יותר רחוק, באזור מבשרת ציון איפה שהיום יש את הגשר החדש מעל נחל רפאים.

הייתה עליה קשה שנתקעתי בה בעיקר כי לא ידעתי לרכב אבל גם לא עזר שבאתי ברכיבה מהבית וחיפשתי דלק לפני המרוץ. מאז השחרור אמרתי לעצמי שאני חייב להשתפר בזה ולהצליח.

בעונה הראשונה המלאה שעשיתי התחריתי על קטמ 620 של רז הימן ולקחתי את האליפות בעממית הפתוחה ואחר כך קניתי את הימאהה 250 ארבע פעימות

שלו שנת 2002 שהפך לי את הרכיבה לעולם אחר בכלל. האופנוע הטוב הראשון שלי!
עדיין נסעתי למרוצים עם האופנוע ואז בדיוק הכרתי את זהר גילי שהשקיע בי ולקח אותי לאימונים בהם כולם היו עוברים אותי בהקפה.
אתה בטח מכיר אותי מספיק בשביל להבין שכבוד ואגו רחוקים ממני שנות אור, אז לא הפסקתי ונהנתי מהדרך.
באותה תקופה גם הדרכות לא היו בנמצא וכל מה שידעתי נרכש ממגזינים וקשקושים ששמעתי את הכוכבים מדברים במרוצים.

המפנה הגדול שלי היה בסיקס ב2008.
החלטתי שאני נוסע ולא היה לי מושג מה הולך לקרות. בדיוק באותה התקופה הוסקוורנה נרכשה ע"י במוו ופנו אלי שארכב על אופנוע כזה במרוץ במימון נוח. לקחתי האסקי 510

בארץ היה לי כבר ימאהה 450 שמאוד אהבתי, אבל אופנוע יפני בתפיסה מאוד שונה מהאירופאים. היה לי קשה כמו שבחיים לא היה לי קשה במרוץ הזה. מהיום השני קמתי עם סדקים באצבעות וכאבים בכל הגוף, אבל גיליתי שכשהסטופר פועל, כל הכאבים זזים הצידה ואתה 100% בטסט. זה היה מדהים ופשוט התרכזתי בלשרוד את המרוץ ולתת הכל בטסט. האופנוע לא עשה לי את החיים קלים והקפיד להתקיל אותי פעם ביום. ירק עלי נוזל קירור, שברתי משאבת מצמד בהתרסקות לתוך וואדי בירידה סטייל רומניאקס, התגלגלתי כ30 מטר בירידה ומצאתי את עצמי בלי משאבת מצמד ובלי יכולת כמעט להתקדם אחר כך הבנתי שבורג בצינור הבלם נפתח ולכן נעלמה לי הידית בדיוק כשהייתי צריך אותה. לקח לי 40 דקות אבל הצלחתי לצאת, המשכתי בנסיעה שלא הייתה פשוטה בכלל ומאוד טכנית בלי מצמד אבל תכננתי טוב והגעתי בזמן לפאדוק.

דווקא ביום שנתתי זמנים ממש טובים והרגשתי שמח ומאושר.
אחרי המרוץ הזה הבנתי מה צריך כדי להתקדם בעולם (וגם קצת בארץ) ובסיקס הבא במקסיקו ב2010 כבר יכולתי להשקיע יותר בטסטים וכמעט לא היו בעיות.

שמתי את כל מה שהיה לי ובעיקר לא היה לי באותה תקופה, על המרוצים אבל איכשהו הכל הסתדר בסוף והצלחתי להגשים את החלומות שעדיין לא נגמרו.

כל כך שמחתי לראות את התשוקה שיש אצלכם במשפחה למרוצים ולהיות עם הילדים בתחילת הדרך.

אני זוכר שהם התחילו להתאמן חזק והיו נתפסים המנועים בגלל פילטרים מלוכלכים, כיוונים לא טובים ועוד שכר לימוד מסוגים שונים. שמחתי לעשות אתכם את הדרך הזאת וללא קשר להישגים, היה מדהים לראות איך כולם נרתמים למשימות ומעודדים אחד את השני. ברור שזה מגיע ממך ומברביס ואני ממש מקווה שנוכל להיות כך עבור חומוס ופיתה בכל תחום שיבחרו (כמובן שיהיה כיף אם זה יהיה אופנועים) באמת שאתה וברביס מודל להורות וחינוך בעיני ובעיני יסמין. הילדים עושים את כל הדברים שהייתי רוצה לעשות בעצמי והכל בדרך של צניעות, אהבה והרבה הנאה.

הפעם בחרתי לצרף גם תמונה שדי מסכמת את כל מה שכתבתי כאן, מה Sea to sky

הלוואי ומישהו היה ככה בשבילי בתחילת הדרך. זה כל כך יפה ומהמם מה שעשית שם שכל פעם שאני מסתכל בתמונה הזאת אני מרגיש גם גאווה שאני מכיר אותך וגם קצת רוצה להיות במקום הזה של לתת בלי סוף לאלה שאתה אוהב.

מחר בבוקר אנחנו באים לבקר

התמונות אחת של רדבול והשניה של ת. נתנוב אז צריך בטח לבקש אישור על השימוש.

אוהב אתכם מאוד.
תומר